

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 557/2023-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného URBAN GAŠPAREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Mestského súdu Košice (predtým Okresný súd Košice-okolie) v konaní vedenom pod sp. zn. K3-5 T 100/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 T 100/2018) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. septembra 2023 a doplnenou 16. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Košice (ďalej len „mestský súd“) [predtým Okresný súd Košice okolie (ďalej len „okresný súd“)] v konaní vedenom pod sp. zn. K3-5 T 100/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 T 100/2018)]. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 040 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo 26. júla 2017 vznesené obvinenie a následne 4. októbra 2018 podaná obžaloba pre prečin nevyplatenia mzdy a odstúpeného podľa § 214 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona. Okresný súd rozsudkom z 21. marca 2022 sťažovateľa spod obžaloby oslobodil. O odvolaní prokurátora rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 8 To 100/2022 zo 16. januára 2023 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie, keď konštatoval, že okresný súd na nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, čím vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutého výroku. Vo veci nebolo

v čase podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté. Termín pojednávania je nariadený na 6. november 2023.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta celkovú dĺžku napadnutého konania, keďže ani po viac ako šiestich rokoch od vznesenia obvinenia a takmer piatich rokoch od podania obžaloby nie je prejednávaná vec právoplatne skončená, ako aj neefektívny a nesústredený postup okresného súdu, ktorý vyústil do vydania meritórneho rozsudku až po uplynutí troch rokov a piatich mesiacov. Tento rozsudok bol pritom krajským súdom zrušený z dôvodu, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, preto možno podľa sťažovateľa obdobie, počas ktorého sa vec nachádzala na krajskom súde, pripísať na vrub okresnému súdu. Zároveň zdôraznil dôležitosť napadnutého (trestného) konania pre sťažovateľa. Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia (6 040 eur) odôvodnil judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), Najvyššieho súdu Českej republiky a potrebou zohľadnenia inflácie.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023) a namietané porušenie označených práv sťažovateľa možno posudzovať spoločne.

6. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (napr. I. ÚS 266/2021, publikovaný v ZNaU pod č. 88/2021).

7. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len so zreteľom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého orgánu verejnej moci nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 280/2020). Pre posúdenie prípadných prietahov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a chronologický opis (aspoň čiastočný) skutkového stavu, ktorý by ústavnému súdu už po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti umožnil vytvoriť si základnú predstavu o spôsobe vedenia napádaného konania (I. ÚS 266/2021, I. ÚS 172/2022, I. ÚS 405/2022).

8. V ústavnej sťažnosti absentuje sťažnostná argumentácia, ktorá by ústavnému súdu umožnila reálne posúdenie rozporovaného postupu okresného súdu na namietané práva sťažovateľa. Sťažovateľ sa obmedzuje len na všeobecné tvrdenie o potrebe posúdenia trestného konania ako celku, avšak prípadné obdobia nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní nijako nekonkretizoval. Okrem odkazu na výsledok konania pred krajským súdom (ktorého trvanie podľa názoru sťažovateľa možno pripísať na vrub okresnému súdu) nedefinoval, v čom mala spočívať alebo ako sa prejavila pomalosť, nesústredenosť, alebo nehospodárnosť konania. Povinnosťou a ani úlohou ústavného súdu nie je vyhľadávať chýbajúce skutočnosti. Namiesto uvedenia konkrétnych okolností napadnutého konania sťažovateľ aj v časti II ústavnej sťažnosti, ktorú síce formálne označil ako stručné zhrnutie doterajšieho stavu napadnutého konania, uvádza najmä citácie viac či menej na vec priliehavej judikatúry ústavného súdu či ESLP.

9. Sťažovateľ nepristúpil ku konkretizácii svojej argumentácie ani v doplnení ústavnej sťažnosti, v ktorej okrem oznámenia, že mestský súd nariadil hlavné pojednávanie na 6. november 2023, opäť pristúpil len k citácii judikatúry ESLP.

10. Z ústavnej sťažnosti preto nie je zrejmé, akým presne špecifikovaným postupom okresného súdu v napadnutom konaní mali byť sťažovateľove práva porušené.

11. Ústavný súd v prípade sťažovateľa nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože zistený rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 280/2020). Ústavný súd zároveň prízvukuje, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom a prípadná výzva na odstránenie nedostatku spočívajúceho v absencii náležitého odôvodnenia ústavnej sťažnosti by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení, pozn.], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016).

12. Iba uvedenie doby trvania napadnutého konania numerickým vyjadrením tak, ako to uvádza sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti, samo osebe nemôže byť relevantnou okolnosťou, ktorá by ústavný súd viedla k rozhodnutiu o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a eventuálne k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 18/2021).

13. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

14. Nad rámec uvedeného ústavný súd len dopĺňa, že v dôsledku nedostatočného odôvodnenia ústavnej sťažnosti z nej nevyplýva ani skutočnosť, či sťažovateľ v napadnutom konaní využil sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, keďže ústavný súd už opakovane judikoval, že túto sťažnosť možno považovať v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde za účinný právny prostriedok, ktorý zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorého použitie sú sťažovatelia oprávnení podľa osobitného predpisu – Trestného poriadku (I. ÚS 82/2023, I. ÚS 293/2022, IV. ÚS 5/2023, II. ÚS 243/2023). Obdobný názor vo vzťahu k porovnateľnej právnej úprave § 91 rakúskeho Gerichtsorganisationsgesetz (zákon o organizácii súdov) zaujal aj Európsky súd pre ľudské práva (pozri rozsudok vo veci Holzinger proti Rakúsku z 30. 1. 2001, sťažnosť č. 23459/94, bod 16 a nasl.).

15. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

16. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu